

- zasada nr 2 komunikatu do członków nr 11/2003 nie dokonuje takiego rozróżnienia,
- noszenie chust zakrywających całą twarz w przestrzeni publicznej dotyczy elektoratu we Francji, ale także elektoratu we wszystkich państwach Europy, a ten zewnętrzny przejaw przynależności do islamu jest tematem budzącym powszechne zainteresowanie, który dotyczy zarówno życia publicznego jak i praw kobiet,
- Sąd powinien był zastosować zasady wywodzące się z wyroku *Patriciello*.

2. W przedmiocie badania przez Sąd zarzutu trzeciego

Jest bezsporne i przyjęte przez Sąd, że Mylène Troszczynski nie jest autorem spornego tweetu i że usunęła go zaraz po tym, jak się o nim dowiedziała. Sąd twierdzi jednak, że tych dwóch faktów nie należy uwzględnić w celu ustalenia, czy zostały spełnione przesłanki uchylenia immunitetu parlamentarnego.

Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie:

- poprzez stwierdzenie, że do Parlamentu nie należy uzyskanie wiedzy, czy zarzucane danemu członkowi fakty zostały ustalone, nawet jeśli Parlament bada fakty, przyznając w swej decyzji, że Mylène Troszczynski nie jest autorem tweetu,
- w zakresie, w jakim nie przypisuje skutków prawnych niektórym z pism załączonych do sprawozdania komisji do spraw prawnych, czyli fragmentom ustawy z dnia 29 lipca 1881 r., a w szczególności jej art. 42,
- w zakresie, w jakim postanowienie odsyłające do sądu karnego z 26 kwietnia 2018 r. stanowi prześladowanie ze strony sędziego wobec wybranego przedstawiciela, a zatem zamiar wyrządzenia mu krzywdy na płaszczyźnie politycznej, a zachowanie takie jest charakterystyczne dla *fumus persecutionis*.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 28 listopada 2018 r. w sprawie T-161/17, Le Pen / Parlament, wniesione w dniu 21 stycznia 2019 r. przez Marion Le Pen

(Sprawa C-38/19 P)

(2019/C 82/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Marion Anne Perrine, zwana Marine, Le Pen (przedstawiciel: adwokat R. Bosselut)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku wydanego w dniu 28 listopada 2018 r. przez szóstą izbę Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-161/17.

W związku z tym:

- Stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 6 stycznia 2017 r., wydanej na podstawie art. 68 decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego 2009/C 159/01 z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. „ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego” ze zmianami, stwierdzającej wiarygodność w kwocie 41 554 EUR.

- Stwierdzenie nieważności noty debetowej nr 2017-22 z dnia 11 stycznia 2017 r. informującej skarżącą, że stwierdzono względem niej wierzytelność w kwocie 41 554 EUR w związku z decyzją sekretarza generalnego z dnia 6 stycznia 2017 r., że postanowiono odzyskać nienależnie wypłacone kwoty z tytułu zatrudniania asystentów parlamentarnych i zastosować art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła oraz art. 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego;
- Obciążenie Parlamentu całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

A – Zarzut oparty na normie porządku publicznego: Naruszenie prawa Unii – Naruszenia prawa – Naruszenie Istotnych wymogów proceduralnych – Naruszenie prawa do obrony

Zarzut ten dotyczy braku osobistego wysłuchania skarżącej i braku udostępnienia jej akt, w szczególności sprawozdania OLAF, przez sekretarza generalnego.

Prawa wnoszącej odwołanie do obrony zostały naruszone przez Sąd w szczególności w kontekście Karty praw podstawowych Unii oraz art. 6 EKPC.

B – Naruszenie prawa Unii – Naruszenia prawa – Naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa – Błąd w kwalifikacji charakteru prawnego faktów, przeinaczenie faktów i dowodów

Sąd przeinaczył znaczenie materiałów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w załączniku do jej pisma z dnia 14 marca 2016 r., adresowanego do OLAF.

Nie sposób utrzymywać, że kwoty wypłacone na podstawie „sztucznej” umowy nie zostały wykorzystane w sposób zgodny z przepisami wykonawczymi do Statutu posła. Nie ma zatem miejsca obejście celu lub charakteru tych środków, nie została też wyrządzona szkoda Parlamentowi.

C – Nadużycie władzy – *Fumus persecutionis*

Dyskryminacja, zatajenie dowodów, nielojalność i naruszenie prawa do obrony, których dopuścił się sekretarz generalny Parlamentu wobec wnoszącej odwołanie, stanowią i powinny być stanowić w oczach Sądu „obiektywne, właściwe dla danej sprawy i spójne poszlaki wynika, że decyzja została przyjęta wyłącznie lub w znacznej mierze w celu innym niż wskazany albo w celu obejścia procedury przewidzianej w traktacie dla okoliczności danej sprawy” i wskazują na *fumus persecutionis* z pokrzywdzeniem wnoszącej odwołanie.
